כיתת־אמן — קרואסונים ופסיכיאטר

אני מקווה שכולכם מכירים את הסיפור על האיש שבא לביקור אצל הפסיכיאטר וא־מר שהוא הגיע, כי אשתו אמרה שהוא חולה־נפש. הסתכל הרופא על החולה, דיבר איתו על דא ועל הא ועל גא, ולא ראה שום סימני מחלה. אתה בסדר גמור, אמר לו הרופא. נכון מאוד, צהל החולה. אז למה אשתך שלחה אותך אלי, התעניין הרופא. כי אני אוהב חביתות, ענה לו החולה. נו, באמת התפלא הרופא. כל אחד אוהב חביתות, אפילו אני עצמי מאוד אוהב חביתות. מה, ברצינות? שאל החולה בשימחה גדולה. אם אתה אוהב חביתות, בוא אלי. לי יש חדר שלם מלא־מלא חביתות.

טוב, אז המצב הוא כזה שכרגע אני מח־פשת פסיכיאטר שאוהב מאד קרואסונים, כי כל הבית שלי מלא בקרואסונים. כן, נתתי לשכנים. גם לחברים. בטח ששלחתי לאמא שלי בירושלים, אלא מה? לא, הילדים והבעל כבר לא רוצים לאכול קרואסונים. מה? בפריזר? הצחקתם אותי. כל הפריזרים של השכונה כבר מלאים. אם אני אומרת לכם שאני מחפשת פסיכיאטר שאוהב קרואסונים, אז אני יודעת על מה אני מדברת. לא?

אבל בואו נתחיל מהתחלה. אפילו אני, שאני בן־אדם מאוד צנוע, מודה שאני מבש־לת טוב. רגע, למה להצטנע כל־כך. לא טוב — נהדר. אני באמת מבשלת נהדר, וגם ובעי־קר הכי־הכי מהר בעולם. אם בצהריים יודיעו לי שבאים אלי 10 איש לארוחת־ערב, אני אגיד שאין בעייה ואלך לישון לכמה שעות. כולם יודעים את זה. זאת אומרת, החברים והקרובים.

אבל מה? באפייה אני פשוט אפס מוחלט. זה לא בשביל הטמפרמנט שלי העניין הזה, שצריך למדוד 124 גרם חמאה, 45 גרם שמ־רים ו־36 כפות קמח, להכין הכל בחמישה שלבים, שביניהם שעתיים רווח בכל פעם, והכי גרוע, כמובן, שאחרי כל זה מה יוצא? עוגה! ואני, הרי, יש לי פטור מעוגות.

אבל... תמיד יש אבל. נודע לי באחרונה שיש גם דברים נפלאים שאינם עוגות ושגם אותם צריך לאפות. היה לי משבר קל בחיים, אבל במשך הזמן הוא נבלע במשברים היותר־גדולים, ולא נודע כי בא אל קירבו. אני מדברת על העניין הזה, שיש אנשים מאור־מוצלחים שיודעים לאפות קרואסונים — שזה מעדן־מות. זה נכון שאפשר לקנות קרואסונים מוכנים, ובאמת אני עושה את זה כבר שנים, אבל אחרי שטועמים קרואסון מאפה־בית, פתאום נגמר מהקרואסונים המוכנים.

אז נודע לי מקריאת מודעות בעיתונים כי פילים גלזר (מלכת הצימחונות) פתחה בית־ספר לבישול, וגם נודע לי שאלינוער רבין (מלכת האפייה) נותנת שם שיעורים באפיית כל מיני דברים וביניהם קרואסונים.

טילפנתי לבית־הספר של פילים, ושאלתי אם צריך נתונים מיוחדים כדי להתקבל לשי־עורים. אמרו לי שאותי, בגלל הפרוטקציה, יקבלו כמו שאני, בלי לברוק לי בציציות. אז לפני שהם יתחרטו התייצבתי לי ביום הרביעי האחרון ב־9.30, מסורקת יפה ולבושה סולידי עם מחברת ועט בידי.

כיתת האפייה היתה מסודרת ממש כמו כיתת בית־ספר. המורה מעבר לשולחן ומולה, על כסאות, כל התלמידות. מייד מצאתי את תמי מירושלים, שאותה אני מכירה, וכמובן שהתיישבתי על ידה.

עברו כל־כך הרבה שנים מאז ישבתי בכי־תה בפעם האחרונה, עד שממש שכחתי שא־סור לי לשבת על יד מישהו שאני מכירה, כי תיכף אני מפטפטת וצוחקת, ובסוף מזמינים את ההורים שלי.

אבל שכחתי, מה לעשות. הפעם לא הזמינו את ההורים שלי.

השיעור באפייה התחיל. המזרה אלינוער (שאם היא לא היתה נשואה הייתי מתחתנת איתה) הסבירה הכל בפשטות, ואחר־כך גם הראתה כל שלב ושלב. כולם אמרו: „אוי, כמה קל", ורק אני חשבתי לעצמי: „איך זה יכול להיות שאני אפקשש את זה?" די מעצבן לראות איך בן־אדם (אלינוער), שאין לו קרנ־יים על הראש ואין לו עין אחת במצח, עושה קרואסונים, כאילו דרך אגב, ובזמן הזה היא גם מסבירה ומחייכת ומספרת בדיחות. הת־נחמתי בעובדה שאני גבוהה ממנה לפחות ב־10 ס"מ והלכתי הביתה.

בדרך הביתה קניתי חמישה ק"ג קמח, שתי תבניות־ביצים, חמש חבילות שמרים ו...מיש־קל. פעם מישהו אמר לי שלאפייה צריך מיש־קל. בדרך הביתה, בתוך המיניבוס, כנראה, שכחתי את המישקל. מילא, עלה רק 12 שקל.

כשהגעתי הביתה נתתי לילדים כסף שיא־כלו ארוחת־צהריים במיסעדה הסמוכה וניגש־תי למלאכה. סינר כמובן, מישקפי־קריאה, כדי לראות בדיוק מה רשמתי בשיעור וארשת־פנים רצינית.

כאן גם הסתבר לי שבעצם לא צריך מיש־קל, וכבר הרגשתי יותר טוב. הכנתי את הבצק (שלוש דקות) ונתתי לו לתפוח (30 דקות) ובינתיים הוצאתי את ביגדי־החורף מהארגז. בחזרה לבצק: העברתי אותו לשקית ויחד עם השקית למקרר. עכשיו שעה חופש. הילדים חזרו, רבנו קצת, הם הראו לי את הפתקים של המורות. עברה שעה. שוב טיפול בבצק (חמש דקות) ושוב שעה הפסקה.

בקיצור, לקראת ערב חדש התמלא הבית בריח גן־עדן, ובלוטות־הרוק של כולם התחי־לו לעבוד. באמצע ערב חדש התחילו המג־שים לצאת. לא נתתי להם לגמור הכל. ארבעה קרואסונים לכל אחד.

פינה בכיתה לבישול
הכל בגלל פרוטקציה אישית

אחר כך, כשלא ראיתי, הם אכלו את השאר.

זה היה ביום הרביעי שעבר. אותו הדבר היה ביום החמישי ואחר כך ביום השישי. בש־בת עשיתי כמות כפולה. היום יום ראשון ובע־לי אומר שאתקשר לפסיכיאטר.

אז אתם מכירים פסיכיאטר שאוהב קרוא־סונים או לא?

נ.ב. אני לא אמסור לכם כאן את המתכון לאפיית הקרואסונים, כי בלי לראות, זה לא הולך. בחיי!

כולסטרול, גשם ובחירות

ביום הבחירות בהסתדרות, אחרי שגמרו לראיין בכל תחנות־הרדיו את כל עסקני־המיפלגות, את סגניהם ואת יושבי־ראש כל הסניפים, החליטו לראיין גם ילדים.

שאלו ילד אחד האם הוא יודע איזה בחי־רות יש היום.

כן, ענה הילד, הבחירות בהסתדרות.

ומה זה הסתדרות, המשיכו ושאלו אותו.

הסתדרות זה קופת־חולים ואנשים שאין להם עבודה, ענה הילד.

● ● ●

שימות החורף! שיחנקו הגשמים! שישרף הקור!

רק התחילו הטיפות המגעילות האלה לר־דת, זינקתי כמו לביאה אל המירפסת כדי לאסוף את חולצת בית־הספר של הבן מהרט־בה כללית. מה אגיד לכם, אולי זה לקח רקה. אולי דקה וחצי. ואחרי דקה וחצי אני נכנסת לחדר ומגלה ששולחן־העבודה שלי, שעליו יש ערימות של ניירות כתובים, נראה כמו השיטפונות בדרום־ב'אפרה. הכל רטוב לגמ־רי ומגעיל.

בן־אדם נורמאלי היה מתייאש ומתחיל לבכות. אבל זה לא יוצא לי, אז אני רק מקל־לת כמו איכר פולני.

ומה יצא לי מהקללות? כלום. הייתי צריכה להדפיס דפים שלמים מחדש. בקיץ אין אסו־נות כאלה. בקיץ יש בסך הכל איזה חמסינון חמוד.

קיץ יקר — תחזור בבקשה.

● ● ●

מרפא לכולסטרול ב־8 שבועות הוא ספר שיצא לאור בימים אלה בתרגום עברי.

מחברו של הספר, רוברט קובאלסקי, טוען שאחרי עיון בספר, אימוץ הגישה, הוספת מזו־נות שונים לתפריט והורדת אחרים — ללא דיאטה ממשית וללא תרופות — אפשר להוריד את רמת הכולסטרול ב־40% בשמונה שבועות.

אז אם אתם סובלים — תתחילו לקרוא.

● ● ●

אם יש משהו שאני שונאת ממש זה מיח־זור. כלומר, לבזבז שעתיים של מחשבה כדי

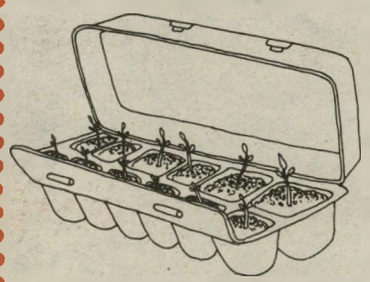

להמציא איך להשתמש במשהו, שתוך שניה אחת אפשר לזרוק לזבל.

אבל מי אני שאחליט מה אתם אוהבים. בעיתון־נשים אמריקאי, שכל עיסוקו הוא איך לחסוך 11 סנט, סיפרו שבתוך תבנית של ביצים אפשר להנביט דברים שונים.

אולי אתם מעוניינים?

שיחת חולין
בין ציפי (אמא) ומתן (תלמיד כיתה א')

שלום מתן, איך היה היום בבית הספר?
לא טוב.
למה?
המורה למוסיקה העמידה אותי בפינה.
לכמה זמן?
לכל הזמן.
כל השיעור עמדת בפינה? היא לא אמרה לך לחזור למקומך?
היא אמרה לי.
אז למה לא חזרת?
כי רציתי ללמד אותה לקח.

מילה טובה על... עיתונות

אתם יודעים הרי שעיתונאים מאוד אוהבים לראיין עיתונאים אחרים. ככה יצא שכבר כמה וכמה פעמים ריאיינו אותי, אני לא זוכרת בדיוק על מה, ואחרי כמה ימים מישהו אמר לי: „הוי ראיתי שריאיינו אותך בעיתון," ואני הייתי שואלת באיזה עיתון, ואחר כך או שהייתי רואה את זה או שלא.

לפני זמן־מה ריאיינו אותי ביחד עם חברי לצוות יחוש בראש (תוכנית בנו־צה־ל).

אמרו לנו — וכבר זה יפה מאד מצידם — שהראיון יתפרסם במוסף מעריב. ביום השישי. ואמנם, ביום השישי נמכר מעריב ביחד עם המוסף והראיון לכל אזרחי ישראל.

לנו, למתראיינים, דאגו לשלוח את המוסף, באמצעות שליח מיוחד, כבר ביום החמישי. ואני על דבר כזה אף פעם לא יכולה לעבור בשתיקה.

דניאלה שמי